

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

Előfizetési felhívás

„N É P L A P“

czimű társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi képes napilapra.

Szeretett honfitársaink!

Már régóta égető szükségét érezte a magyar középosztály, de főleg a selejtes kiadványokkal elárasztott nép egy oly lapnak, mely minden, — a magyar köznépet leginkább érdeklő eseményt összefoglalva, a nép szájaizlése szerint, röviden, könnyen érthető formában tárjon az olvasó szemei elé.

Czélunk tehát az, hogy elvonassék csupán a maga egyszerűségében boldog magyar nép a káros politikától, s inkább fő figyelmét önjerejéből való szellemi és anyagi gyarapodására fordítsa, csendes családi tűzhelyét semmiféle káros izgalom ne zavarják meg. Főelvünk hogy már a nép között is elharapódzó társadalmi ferdeségekre, végtromlást okozó hibákra rámutatva, **megjelőljük azon utakat és módokat, melyeket ha követ, boldogulása el nem marad.** Ismertetni fogjuk tüzetesen a **közgazdasági viszonyokat**, s lapunk hű irányadója leend a **gazdaközönségnek.** Gondoskodunk továbbá arról is, hogy tanulságos, hazafias érületre gerjesztő költeményeket, népeletből merített elbeszéléseket adjunk a mélyen tisztelt olvasóknak. Sőt, ha a világesemények nagyon felhalmozódnak, időnkint mellékleteket fogunk csatolni főlapunkhoz, hogy így újságunk leghűbb tüköre legyen a megtörtént dolgoknak. Törekvésünk továbbá oda is irányul, hogy ismeretterjesztő, vagy a felmerült világeseményeket ábrázoló képekkel ékesítsük föl naponkint lapunkat.

Hogy azonban a politikai eseményekről is tájékozva legyenek olvasóink, dióhéjba foglalva, röviden megemlékezünk úgy a bel-, mint a külföld politikájáról, kivonatossan az országgyűlés folyamáról, s ha a szükség kívánja, a világban történt kiválóbb eseményekről saját külön levelezőink fogják lapunkat értesíteni, esetleg távirati úton is.

Hozni fogunk naponként hűen **újdonságokat** az ország szívéből: a **fővárosból, a nagyvilágból.** Sőt, még vasárnaponként, midőn szünetel a munka, s a fáradalom és izadás után nyugalom, pihenés következik, s az ünnepnapot vigaszt adó imában szentelik meg keresztény olvasóink, azonkívül, hogy lapunk egy egész iven jelenik meg, — kivéve az ünnepek után való napokat, mely ünnepnapokon mi is pihenőt tartunk, —

„CSALÁDI KÖR“

czimen egészen ingyenes mellékletül érdekes elbeszélésekkel, versekkel, humoros közleményekkel, egyveleggel, **„gazdaasszonyok szekrénye“** czimű háztartás körébe vágó rovattal, s szép képekkel bíró lappal fogunk szolgálni, mely bekötötve a könyvtár főkincsét fogja képezni.

Szeretett honfitársaink! Midőn elhatároztuk magunkat — a nép jólétét, boldogulását szívünkön hordozva, tetemes anyagi áldozatok árán, régóta hiányt pótolandó, **eddig a világirodalomban hallatlan olcsó népies társadalmi, közgazdasági, szépirodalmi, s a magyar gazdaközönség összes érdekeit felölelő, szépivitelű képekkel díszített napiközlöny kiadására**, bizva és remélve fordulunk úgy a nép üdvén, előhaladásán fáradozó lelkes és tanító urakhoz, mint általában a lelkes néparatókhoz, s a magyar gazdaközönséghez, hogy hazafias törekvésekben, s nemes czélunk elérésében minden irányban támogatni kegyeskedjenek; s így nyugodtan, bizva nézünk a jövőbe, mert elérve leend a czél, mely megszentesi az eszközüket, s boldog lesz a nép, s így teljesül a legnagyobb magyarnak, Széchenyinek ama-halhatatlan mondása: „Magyarország nem volt, hanem lesz“, az általunk kijelölt utakon haladva bizton tudjuk, milyen lesz a jövőendő, s lesz még hazánknak szép, jó napja s velünk lesz Isten, s akkor ki ellenünk?

Mi megtettünk mindent, s csak az erők legyenek egyesülve, a nagy, hazafias szándék elérvé leend.

Lapunknak előfizetési ára:

Julius-decemberi fél évre	3 frt — kr.
Julius-szeptemberi negyedévre	1 frt 50 kr.
Egy óra	— frt 50 kr.

Magunk tájékoztatása végett az előfizetési pénzek mielőbbi szives beküldését kérjük.

Az előfizetési pénzek, legczélszerűbben póstautalványon: **Budapest, VIII., Eszterházy-utca**

12. sz. alá küldendők a „Néplap“ kiadó-hivatalába.

Budapest, 1883. Junius hó 27-én.

Hazafias üdvözlettel,

Bartalits Imre

a „Néplap“ kiadó-tulajdonosa.

Ács Géza

a „Néplap“ felelős szerkesztője.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal . . . . . 20 frt.
Fél oldal . . . . . 10 frt.
Negyed oldal . . . . . 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Zsidó hymnus.

Ötvös segíts! Júdának istene!
Vahitsd el Hornis látnoki szívét!
Hogy megvahitva öntudatlan lássa
A goj igazság szálát tépni szét:
Hogy, ki felett igazság napja fénylik,
Veled tapossa undok utad végig.

Ötvös segíts! metszők nagy istene!
Mentsd meg e vesszni indult fajzatot,
Ne gondoldj azzal, hogy mi lesz a vége,
Elég, ha munkád illő bért kapott.
Add, metsző kezekben újra szabadon,
Vérét onthassa sok szűz goj hajadon.

Ötvös segíts! országunk istene!
Sumpold velünk e gazdag goj hazát,
Hogy, mint tatár, mongol dúlás után,
A pusztulás, halál karolja át;
Hogy míg a magyar tenger könyvet hullat,
Véréből ojtjuk égető szomjunkat.

Ötvös segíts! uzsora istene!
Add, hogy megértsük a nagy szózatot,
Adj olthatatlan szomjat is vele,
Melynek mélyére senki sem hatott:
Se ég, se föld ne legyen menthetetlen,
Kincs, fény pihenjen csak a zsidó kezekben.

Mindenható vizsálynak istene!
Ki megtagadtad önön népedet!
Elő! vezesd a pusztulás hadat
Ki istenét rabolni kész veled:
Hogy rút fajunknak mindenik nyomára
Tapadjon a jog haldokló sugára.

ifj. Bolond Istók.

Az eszlári bűn végtárgyalása, vagy a tagadások fénykora.

Elnök: Scharf Mórícz jöjjön be!
 Scharf Mórícz: (Belép.)
 Elnök: Scharf Mórícz hívják?
 Scharf M.: Igen!
 Seyfert: Tudd meg, hogy én ügyész, vádló vadlok
 ellened, védő a fővádlott sakterekhez.

Elnök: Mikor a zsinagóga ajtajának kulcslyukán be-
 kandikáltál, mit láttál?

Mórícz: Elbeszéli az egész szomorú játékot.
 Vádlottak: Sojnáljuk a félreértést. Mi a Messiást
 vártuk sakterkessel, libamájjal és vérral akartuk megtraktálni.
 (Ötvös meglepődötten kacsint feléjük.)

Mórícz: Elakarják simitani a dolgot. Ismerem én jól
 a zsidókat. Megujtom amit előbb elbeszéltem.

Scharf József: (a vén sakter róka, midőn Mórícz
 fia rápirít): Adnák csak ezt a vásott jereket csopán tíz minutra
 kezembe, majd megmutatnám én sakterkésemmel, homj máskép
 vall, mert őrökre elnémitán minden igazságot kipetyegő
 nyelvért.

Ötvös: Instálom alássan a törvényszéket, van egy agyafurt
 gondolatom. (Homlokára üt.) Szentelen légy, csak azok konkurálnak
 e tulajdonságban velük, kiket védek. Igen. Mondom. Ugy van!
 Mórícz csak egyik szemével nézhetett be a zsinagóga ajtajának
 kulcslyukán. Ő pedig színvadászban szenved. (Magában.) Annnyit
 értek a szemészethez, mint a hajdu a harangöntéshez. „Több
 szem, többet lát“, s ő csak rózsás színben láthatá a véres mű-
 tétet. Vizsgáltsátek meg zsidó szemorvosokkal, s a vélemény
 terjesztessék elő. Mint színvadászok rózsa látványát a maga
 egyszerű rémes valóságára szállítsuk le. Különbösen is erős a
 gyanum, hogy a zsinagóga kulcslyukába azon időtájt tücsök ta-
 nyázott, s lehet, hogy annak dalait hallhatá a hallucinációban
 szenvedő fő tanu. Különbösen is lelkeleg, testileg betegnek kell
 lennie, midőn tudja, hogy ha vallomásait visszavonja, a „Közp. ir.
 iroda“ megtömi zsebjét, míg igazságot szölvá csak az öntudat
 nyugodt érzelmét bírja, mi a mai „haladó“ erkölcsi korszakban
 batkát sem ér.

Buxbaum és a többi vádlottak: Fő virtusunk
 szerint nyálmirigyünkben keresztelünk meg, s megtagadjuk, homj
 Mórícz körül van saktolva.

Seyfert: Közvádlói tisztelnél fogva vádlottakat né-
 mileg bűnösöknek mondanám, s az apának és a vádlottaknak
 elkeseredését, — hogy ügyesen tagadjanak — kárpótolni fogom
 Mórícz helyett azzal, hogy kész vagyok a környülméletés fájdal-
 main átesni, s ügyész helyett sakternek beállni. (Egyik sakter
 felé nézve, kenyer irigyen) „Vadlok oljan sakter mint te, Vágok
 annny szüz lányt, mint te!“

Ötvös: (Megtérve az illavai feyházból, melyhez oly
 szomorúval kevert édes emlékek kötik.) Hallga! Én vadjom
 Ötvös. Ki ne ismeri e nevet? Én a nyuzó és megvesztegethető
 tyúk prókátor vagyok, talentumomat csak néha fitogtatom. Be-
 jártam kétszer a sakter világot, s most is a hamis tanuk fogad-
 ására szükségeltető pénzért voltam a zsidó központi irodánál.
 Seyfert: Jöjj sakterekért dobogó keblemre, hű raffini-
 rozott bajtárs. Te benned biztam eleitől fogva. (Átöleli s fok-
 hagymaszagu száját Ötvös szájával érintkezésbe hozza. Sívva
 Ötvöshöz): Intézkedj az illető „körökkel“, hogy a honorarium
 nekem is kijárjon. (Hangosan) Péczeli irnokot kérem kihall-
 gatni. (Péczely belép.)

Ötvös: Maga volt az, ki djlkussáért Illaván faluzott?
 Ne thogadja, hiszen én tudom, mert legközelebb álltam akkur
 ünhöz. Maga baland! Csokh hamis bukásért vagy zsarolásért
 lett volna ben, todja, ódj kimentem. Hiszen érti már. Hosszú
 praxison van ebben.

Péczely: No még ilyen felfordult világot nem láttam.
 A becsületest sárral dobálják, de a gyémánt a szemét közt is
 még jobban tündöklök. Mit se tudok az egész dologról. Külön-
 ben is, ne azt firtassuk, hogy ki vezette a vizsgálatot, hanem,
 mit sütött ki.

Szolga: (Otvös, Székely Mixamár, Friedmann védő és
 Seyfert verseny védő és közvádló felé rohan.) A fővádlottak
 utasításért könyörögnek a további vallatásra és konok tagadásra
 a hamis tanuk pedig elégtelenek. Többet kívánnak.

Ötvös: (Zsebjére üt) Van itt banknóta, mint a pelyva,
 s ha elfogyott, tellik bőven) minden jól megy Csak átessek ezen
 az ügyön, palotát építettek a sugárton. (Elrohan.)

Elnök: Recky Bandi jöjjön be!

Recky: (Belép.)

Seyfert: Ön Móríczt ütésekkal kényszerítette a val-
 lomásra.

Recky: No! Vádojátok a napot, miért sít.

Hamis tanuk: (Ötvös intve nekik) Mi minden taga-
 dunk, mit az Eszter mellett szólók állítanak.

Recky: Bikacsék kellene nektek sakterek és hamis
 tanuk, majd vallanatok akkor isten igazában. Tagadjátok le a
 csillagokat is az égről. (El.)

Ötvös (védőkhöz): Menjünk kebelbarátain bankettre,
 vár már a kóser maczes, libamáj és foktői fokhagyma. Eddig
 minden jól megy. Munka után édes a nyugalom. Holnap ujra
 kezdjük. (El.)

„IN HOC SIGNO VINCES“

Tépett, rongyos volt a zászló,

Mely alatt kereszt-hadak,

A legdicsebb szent eszmékért

Hősileg harcoltának.

A kereszt, melyen kimúlt a

Megváltó, volt a jelök,

S utjaikon ég áldása

És győzelem járt velök.

Ezután is e jelszó lesz

Ajunktok és szivünkben:

„In hoc signo vinces!“

Harminczöt éve már annak

Hogy nehéz, rabbincsöböl,

Vértanuk, vérozón árán,

Hősileg szabadult föl.

S „boldog“ a nép mert már szabad...

A zászló leng, mint hajdan,

„Szabadság“ van arra írva;

S a honfi sziv megdobban,

Jövöben bizzunk! Eröt vesz

A komor bú, reméljünk.

„In hoc signo vinces.“

Egy gondolat bánt bennünket

Szégelyük mi emberek,

Hogy köztünk, mint fán a fereg

El egy sáska, rút sereg.

Embernek tartja ez magát

S jólétünk tépi szét,

Csak nyúzások és gazságon,

Gój véren törí eszt.

Nem csüggedünk bár tönkre tesz

Diadalra jut zászlónk:

„In hoc signo vinces!“

Emberölés, fertelmes kép!

Ott állnak a bűnösök

Ingadozva bíró előtt,

Mégis biznak... Tudják ök,

„Lenni“, vagy „nem lenni“ kérdés

Felmerül, s ök remegnek

Rájuk vig, ránk szomorú lesz

Vége a szörny-esetnek.

Reményünk a keresztben lesz

Nyomort türünk, mig lehet...

„In hoc signo vinces!“

Lesz majd egy szép, boldog jövö,

Felvirul sujtott hazánk,

Kipusztul a sáskahad, mely

Ölomként nehezül ránk.

Az anti-imtizmus majd

Kívívja dicse harczát,

Minden igaz honfi szivén

Öröm, boldogság rezg át.

Antisemitizmus volt s lesz:

A keresztzel jelszavunk:

„In hoc signo vinces!“

Bálint gazda töprengései.

Tisztelet, becsület adassék azoknak, a kik megérdemlik, de már csak pulyka módra fölmérgesített a multkor Iczig „szomszéd“, a korcsmáros, a tisztelendő ur után a helység második, legtöbbit keresztelendő papja, ki azt beszélte fülembé, hogy nem érdemlik meg a zsidók általában véve azt a sok üldözést, mert van közöttük becsületes ember. Szegény tatár! Ravasz róka! Bejártam már sok földet, főleg mint katona egykor, tapasztalásom is van, de becsületes zsidóra, no már arra még nem találtam. Véribé van már annak a hunczfutság, s a közmondást is máskép kell már módosítani, hogy „nem szokta a zsidó a szántást“, mert tetlen népség az, mint az oláh cigányok, kiknek igen ragadós a kezük.

Amint az ujságból kibetűztem, hogy ott Nyiregyházán a törvény összeült, hogy rákoppintsanak a szűz keresztény leányt eltüntetgető, Esztereket nyegető sakterek körmeire. Már csak mi tudjuk és keserűen érezzük, mily pióczaszerű népség köztünk az a zsidó. Elkeseredik az ember. Izzadunk, fáradunk, mint az igavonó állatok, szántunk, vetünk, aratunk, szüretelünk, de a gyümölcs, melyet kapunk, nem a mienk, hanem egy részét adóra viszik el, mert máskép dob pereg a portánkon, nagy részét a jordán markolja föl — uzsora fejében. Ily módon én se sokáig húzom dolgaimat.

No már csak csókolni való gyerek az a Scharf Móríc. Szilárdan áll, mint a szikla a bőszi hullámok csapkodásai ellenében. — A tiszta igazság beszél belőle. Már csak igaz az a tiszta mondas: „Jobb egy megtért bűnös, mint száz ártatlan“. Nyiltan kiáll a küzdőterre, s elmondja a vádoltaknak a szörnyű véres büntényt. Azok nem roskadnak össze a vád hallatára, hanem arczul köpik az igazság kimondóját. Mit is tehetnének a konok megátalkodottak? Csak a zsidók fötulajdonságaikat mutatták be. Leköpték már az életben őket milliók, s nem tudják magukban tartani, tehát kiadják. Krisztust is megpökdös-ték, midőn a kálvária hegyre vitték. Ó az ellensé-

geiért imádkozott. Most nem érdemlik meg azok, hogy egy czifra áldást kanyarítsunk értük. No majd kitűnik, vajlon lesz-e még Magyarország, meghalt-e Máttyás királyljal az igazság, eltussoltatik-e a szemmel látható vérvétel.

K R Ó N I K A.

JUNIUS.

16-án. Jól mondja a latin közmondás: „Simili similibus gaudet“, de be is teljesült. Két újdonsült híres jakhez familia a tornyai Szűszehgyi és hetven perczenti Dajcs porontya lépett családi összeköttetésbe. Nándor és Adél a fürtös jordán gyerek és vörös haju rufke mint férj és feleség fogják a zsidóság öröme a gojimok zsehjeinek aszkóba juttatására ízni uzsorás manipulációjukat. S ők, hogy nevük a lapokban fityegjen — vakulj világ! — jótékony czéla adtak. Farizeus áljószívűség. Mint beszél, e hiábavaló „pénzkidobás“ miatt, — mely után több ezer tönkretett keresztény ember hullatja fájó könyeit — a lakodalmi örömiadalom napján az adakozók a nyavalya törés legvégsőbb állapotába estek. Dr. Fuchs titkos speciálista gyógyítgatja őket libamáj és galicziai laska kivonatokkal, s biztatja, hogy kis megerőltetett csalással helyre lesz útte a hiány.

19-én. Végre „felvirult a dicső nap hajnala“ Nyiregyházán a zsidókézhben levő seft lapok öröme. Mit a zsidóság a rituális gyilkosság bebizonosodó révén elveszt, azt a kontár zsidó skriblerek és kiadó a lapok kelendőségének vámján megnyernek. Tömve a város a tárgyalást remegve, halálos félelmek közt váró zsidókkal. Egy sajtakaró nyomdafestékes papirnak, az „Adjonlútság“-nek tudósítója szinte beakart tolakodni a tárgyalási terembe, de a sokérdemű s előre látó elnök tartván attól, hogy a lelkileg és testileg fekélyes revelverező Miksa von Szabolcsról elharapózik a betegség, egészségi szempontból, a becsületes embereket féregként csipdesőt, s el nem gázolhatót, eltílt a terembe lépéstől. Bagdálni Móríc kártérítési pert indított ezért, de az összes fővárosi s vidéki hentesek és sajtosok megnyugtatták, hogy végtárgyalási tudósítás nélkül is igen alkalmas takaróul a szenny lap.

20-án. Berlinben mennyei mannaiként kapkodják az „Extrablatt“-okat, melyek a tiszta-eszlári vérbűn tárgyalásáról szólnak. A berlini magyarok közt nagy az ellenszenv a zsidók ellen, s utóbbiaknak elagyabugyálását várhatni. Általános ott azon meggyőződés, hogy a négy fővádolt halálra fog ítéltetni. Boldog berliniek! Csak tudnátok, mily kevés itt a meg nem kötött kéz és szá! —

21-én. Most mint a meghunyászkodott kutyák, köszöntgetnek a fürtös haju, köpönyeges, fokhagymaszagu zsidók a keresztényeknek. Majd ha az idők változnak, s gyógyzni fog a hamis tanuk vallomása, a vádoltak konok tagadása, nem lehet velők gyalog beszélni. No, de Hermannel szólva: „Várunk!“

24-én. Szeyfertnek, Útvőnsnek, Székely Maximának nem esett inyére az a körülmény, hogy a lelki furdalások által a tiszta-eszlári bírónál jelentkezett Cseres Andrásné fontos vallomásának kihallgatására a szilárd jellemű Bary vizsgálóbíró Eszlárra utazott. Protestáltak is a zsidó zug fiskálisok az elutasítás és az igazság kiderítése ellen. Hátra van még a keserű falat, fekete leves.

Baldag vadajok...

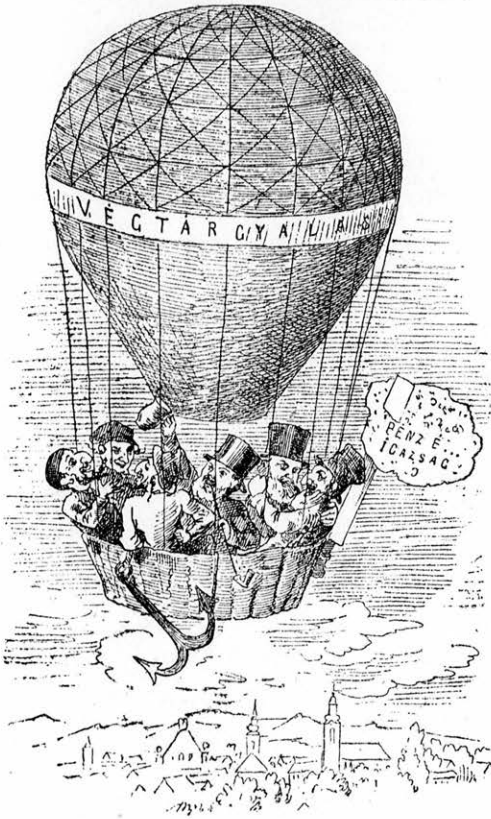
Baldag vadajok, van ürüme szívemnek,
Benne csopán seft virágok teremnek.
Nyilt valaha nyomornak is tövise,
De a csolás szele hamar elvitte.

Gazdag vadajok, sok poszthám van körültem
Czégemről piszkolt régi név törölthem.
Társamol szép madjar név, pénz maradt csak,
Nincs okom, hojd bármikhur felsóhajtsak!

„Végtárgyalás” léghajója.

Fokozatosan dagad a semitáknak és megfizetett felsemitáknak libamájért s ama bizonyos piros folyadékért dobogó keble. Minden úgy megy, amint kifőzték jó előre. A tagadók, hamis tanúk, s a manaként hulló, ismert forrásból fakadó pénzek élénk benyomást tesznek. Megkívánván a mai időben divatos léghajózást, ők is felemelkednek a biztos vég reményében, a gyorsan felemelkedő „Végtárgyalás” nevű léghajón. Ismert zsidó pökhendiséggel és megvetéssel kacagnak le Ötvös, a többi védők és vádlottak azon megvetett gojokra, kik még a napnál is fényesebb igazságot sem tudják kisitni. Vigan cseng a megfizetett védők áldomásának öröme a pohár, vigan leng a „Végtárgyalás” oldalán a sakterkére kifizőzt, disz-laskából készített „dicső” jelszóval ellátott zászló.

Visszatérés

... De jön egy rémes zivatar, mely rongyokká tépi a büszkén lebegő léghajót, ha itt e földön nem is, de Plutó birodalmában nagyobb leend az utazásoknak iszonyu kinja, mint a földön a lelkiismeret mardosása.

Orvosi tiszteletdíj.

Beállit a nyúlörnemes, 5 hatos magyar Erényi (ezelőtt Schlechtman) Jakab, a b-i városka népének átka, kit „Nyúzónak” is hívják, az ottani keresztény orvoshoz.

— Urvus ör! Elgyűttem, hodj kifizessem ünt, mint házi és udvari orvosomat. A mamelebent, Száli, Réni, Rebeka rüfkéimet, s apró djermekeimet meglátogatá, összesen 60-szor, ebből az aprú jermekeimet 30-szor, forintjával . .

— 60 forint — vág bele az orvos a hosszú lére öntött leszámolásra.

— Ja! Ja! Hatvan florin. Aber a kis fiaim 10 éven aluliak . .

— Mit sem tesz! — válaszol az orvos — bennök van az Erényi vér (magában: Bár érdekem a betegséget kívánja, nem bánnam, ha mind odavesznének.)

— Tudom, tudom, de a 30 látogatás 10 éven aluli fiánál adatott, tehát én csak felét fizetem.

— Hogyan? — Miért? — kérde az orvos meglepetve.

— Mert a 10 éven aluli djermekek mindenütt a felét fizetik, tehát én is csak 15 florin fizetek a látogatásért.

— Legyen! (Akasztófa virág, morgá magában a zsidó szemtelenségen felháborodott orvos.) Kitalván hazából a leseftel honoráriumot lefizetett légy és szunyog-szemtelenségtü zsidót,

SZEGÉNY LILIENTHAL!

— ZSIDÓ HUMORESZEK. —

Hogy mi volt Lilienthal? — Gondolja tán valaki? A rövid áruk nyájas kínálója, — vagy graizlerajos ott az Istvántér tündéri butikáiban, — avagy tán örök mosolylyal bíró handlé... — Óh nem az volt.

Volt ő birtokosa a fokhagymási uradalomnak. Egyetlen fia Lilienthal Áronnak. Lévén e néven ő a 10-ik. Büszkén kazár (?) őseire — büszkébben gondórfürteire, s legbüszkébben kondor ormányára.

Hajh, hiunak lenni emberi.

S valamint ki tiltja meg a madárnak, hogy ne daloljon — a virágnak, hogy nyíljk? — Ki tiltotta volna meg neki, hogy át ne pillantson a „Nyulbőri“ puszta s bele ne veszkődjék a Rosenblatték bájos Száljába?

Szép volt a Száli, gömbölyű s kecses. — Libamájon hizott természetén meg-megpihent az Áron két szeme, — s tán örökké ott felejtette volna, ha néha Rosenblatt táti váltóval telt bugyelárisa oly ingerlőn nem kukucskált voln' ama kedvesen piszkos oldalzsebből.

Mert legszebb volt a Száliban a 30 ezer forint hozomány.

Ezért epedt Áronkánk véghetetlen. Hányszor dalolta amaz ablaka alatt fájó hangokon:

Zöld fűben lhegel a bárány,
Szerethőm edj szép sidó lánj,
Fhekete haj, — fhekete szem,
Jáj de szerettek kedvesem.

A tenger szerelemnek a tátik, s mámik nem tudtak ellenállni.

Összegyűltek tehát vidám kvargli estélyre. — Fogyott a maccesz és a hajma. — Kedélyesen legazembereze egymást, megállapodtak végre 25 · 25 ezer forintban.

De hajh, a kaján sors! Száli má képen gondolkozott.

A páska idény zajos élvezetei im lezajlottak, s következett reá a rég várt esküvő. Megérkezett a vidám nászereg, csinálni az esküvő után egy grosse khonyorodás

Csak Száli hallgatag. Menyasszonyi arczulatján meglátszik a boru.

Huzza a cigainer.

Kurjantnak a Kőbik és Dalfik.

Egyszerre rémült sikoly. — Az Áron felkiált:

— Jehova! a Száli nincs seholl!

Lőn ime nagy gezeresz és egyéb.

A Száli eltűnt. De eltűnt, mint később kiderült a Jancsi kocsis is.

Szegény Lilienthal, vagy tán s egény Jancsi!

Bujában Áron ily melodiát zokog:

Hodj khellett én nekem thégedet meglátni

Ily ifju khoromba.

Gyhapesedjen be a khúzöböd oh Száli —

„Khü nüjün hasadba.“

Fütykös.

Ulpianus Iczig jogász és Aesculapius Pin-kász orvosnövendék discursusai.

Ulp. I. Eleget beszél az ez évi „Almanach“, mely szerint az edjetemen tavall valtonk mi 884-en, mast vadjunk 907 en. S todod-e, hodj a zsidók nem bokdácsoják el magokat a vizsgákon s rigorozomokon?

Aesc. P. Phersze! Mikur a mi tárczánk birja a nagy tümötség, s ennél fogva azon toladjonság vadjon, hodj átsúztató képességgel bir.

Ulp. I. Ki leszen a rector az oniverzitáson? Telfy, vadj Szabó József? Az utóbbi nadj todós s azt azért nem óhajtom magunkra nézve, mert mint felvilágosodott ember, s nadj todományú férfi, következésképen djölöli a semitákat s nem fogja majd phártonkat

Aesc. P. Az van igaz! Ti odjan forsa embe-reket kaptok jüvre. Ott lesz a juristen fakon is a ój dékán: Polszky Guszti. Szigoró, rettegett, zsidókat sottyomban djölölő ember. Tolán a mienk ój dekanunk más fogja mogát lenni?

Ulp. I. A blattok odjan forsa világot vetnek körülméletl jellemönkre. Emilitést tesznek valami Weisz Sándorról. (ich hab ihn gekannt, fajonkból való). Ez az ódjetlen tollt szedegetett de edj érettségi bizomítvány szerzte mogának túrvnytelen módon s hallgatá az edjetemen a jugut.

Aesc. P. Nus? Az natürlich!

Ulp. I. Natürlich valta addig, mig azon kaszált érettségi bizomítvány toladjonosának nem érkezé pénz a jogi szolgálhoz, de azt Weisz borátunk akaré kivenni. Itt azonban belesölt, mert a csolás napfényre kerölte mogát.

Aesc. P. S mi lette belüle?

Ulp. I. A „Fortona“ fogadta kedves cullegámat a hideg falai közé. Lesz legolább neki ingyen lakás és kvártély Ez is rebach.

A esc. P. S ha kikerüli mogát a kényszerü vendégházból, öt hatost szerezí mogának, s madjaros név alatt ójra szerepelheti a világban.

Levelezés.

Tekhintetes szerkhesztelendő oraság!

Irhóztató fájdalmaim khüztött phanaszkhodom a „Fistelü“-nek, mert ilyen még az én grojsz fate-rom se hallott a mi velem mult hó 18-án meghürténte. Előre is megírok, hoj neküm jönyörő pofám és fain gündör hajam valt. De wast — ah, vaj geschrien — vége mindennek. Az az Unglück szerencsétlenség idj thürténte:

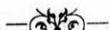
Hallotham, hoj Osliba edj goj pharasztnak jönyörő három éves csikhaja van; és én, mint fagallér, szeretthem valna a csikhón nyargolászni. Ki menthem én Osliba khutyagolva, azon szándékkal, hoj a csikó megveszem és azon jövök vissza Kapuvárra. El is érthem a falut és megkheresthem a csikhó tholajdonosát. Be menthem az odvarra, de csakhamar elfeledtem én a csikhót, mert khüzel a gang ajtóhoz edj szep cseresnefa állott megrakhodva djömölcsvel Hó! — gandaltam — masth eszem cseresne! Neki mentem a fiatal fának és khezdthem nyeldesni az édes cseresne!

Edjszer csak a gang ajthó nyill... és locscs! Leforráztha engümet a háziasszony. Jój! hodjan jajgottham és szitkhozódtham én, kapkodtham pofámhoz, hajamhoz, de csak edj csomó haj és edj darab bőr maradt a khezembe.

A jajgotásra kijött a gazda is és kérdé: Mit csinász anyjuk? — Disznót kopasztok — mandá a ganasz gaj asszony nevethe És idj khülötthem haza menni per fusz Kapuvárra és masth sakat szenvedek irtóztatósan. De ha a tekhinthes szerkhesztelő oraság ezt ki teszi a „Föstölö“-be, azzal enyhülést fag nekem szerezni.

Khérem ledjenek részvétthel irántham, akhi vadjok és maradok továbbra is
Kapovár, 1883. jun. hó

Biringer Dalfi,
gojim nyózó uszorás.

A telhetetlen.

A régi czéhrendszer fennállásának korszakában történt, hogy Singer Ábrahám t—es megyének azon időben hírhedt uszorása — ki már százezreket vágott zsebre, — pénz és vagyon iránti telhetetlen és kielégithetlen szenvedélyéből kifolyólag még több kincsre vágott a környék hírhedt uszorása és lélekkufára. Folyamodott tehát a vén Harpagon a timár czéh-mesteréhez, hogy öt is vegyék fel, mint timárt a czébbe; de kérelme visszautasított. Egy metsző günyjáról ismeretes szomszédja következő élces kifakadást tette a visszautasitottra: „Furcsa bizony! Ha már egyszer t—es megyének böreit lenyúzta és összeszedte, miért nem engedi meg a nómós czéh azt timár módon kidolgozni?“

Füüdői levél.

A „Phöstölö“ szerkhesztühéhez.

Herkulesch phüüdö, am 16. Juni.

Thorn-Szeverinbe is meghozta híret a „Photisches Volksblatt“ nevü Weltblatt, khinek szerkhesztüje „einer vün ünsere Leut“, hoj a „Phöstölö“ milyen nadj prothektor a mi néphünknek, tehát ne csodálkhozza magát szerkhesztühében, hoj a gewaltige és reiche thorn-szheverini wirthin, Rebekna leereszkedje magához és referál egyrül-másról a baade lebenből, melyet most khilenczed magammal folythathok in Herkuleschbad, bei Mehádia. Hanem elüször is szükséghesnek tarthok edj Thorn-Szeverinből a mult hónapon teriesztt hamisch hirt helyre igazítani. Az ojságokh ugyanisch azt irhák, hoj a khüzbiztonság veszélyeztetve van in Thorn-Szeverin Háth aztán miérth lenne veszélyezthetve? mert az olasz khonzult mit seiner Familie megjilkolthák és ausgeraubt? Hiszen a khonzul nem volt a mi népünköl való, hanem csak edj thalián goj. Vadj azért, hoj edj rácz khereskhedüt fhényes nappal lephuskházták? ez is csak volt edj ghój, s aztán udj khellethe nekhi, minek gyütthe Thorn-Szeverinbe nekünk khonkurenz csinálni. Azokh a derékh ürügh rabló oraságokh nadjon thodják, hoj mi az a bhecsület: az ünsere leutokat nem bántják, hát asztán, hoj lenne a khüzbiztonság veszélyeztetve in Thorn-Szeverin?

Mosth már megírhatok magának, hoj nyulcz napja itt vadjuk khilenczed magammal in Herkuleschbad bei Mehádia, (hova a thisztheletphédányt köldhethi, hanem azt khivánom, hoj nekem extra nyomthassa az ojsnág, fain Stahlschnittel, hoj khölömb ledjen, mint a mit a goj elfüzethüi khapnak.)

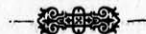
Lakhást a Franz-Josephshofban vetthem, egy szobha 3 ágygyal és groszartige Balkonnal. Khóstája per Tag 15 florin. (Maghának megsughom, hoj csak 3 florin khóstálja, hanem azért mundokh thübbet, hoj a gojt annál inkhább edje a méregh.)

Van ith in Herkuleschbad edj igazi „fördö“ doktor, merth a phatienssel magha medjen förödni, einer vün ünsere Leut, ámbáthor megmadjarosithotha a nevéth a bholond; Broschurth isch adotht khí az a dokthorlében in französische Sprache, melyben írja, hoj in Herkuleschbad bei Mehádia van khét vendéglő, a khursalonbeli és a Weisz köser Resthaurationja. Van biz itt thübb isch, de nem szokhség nekhihik reklam csinálni, merth ghój mind.

Majd máskhur irokh vom baadeleben möghának szerkhesztü ör.

Cshókolja meg a khezemeth, megengedekh möghának.

Rebeka Weinber.

A zsidóiskolából.

T a n i t ó: Nü jerekhek, mastand fagak nekthek madjarázní a melegről. A meleg mindent kinyújtja, a hideg pedig mindent összehúzza. Nü Maxi! Mi hotása van a melegnek a természetben.

M a x i j e r e k: (Fejét vakarja.)

T a n i t ó: Te szomár, még azt sem tudod! Azért hosszúak a napok nyári hőségben és azért oly rövidek a téli fagy idején.

T a n i t ó: Nü, hát adok edj más dulogról madjarázat, az oroszlánról, mely a zsidók után második király, de az állatoknak. Na Dalfi! Hol él az állat?

D a l f i j e r e k: (Egy bodzából készítet pipot dugva el hirtelen zsebébe, hogy azzal apja mellett a rongyszedésben gyakorokoskodhassék. Mélyen hallgat.)

T a n i t ó: Te bota! Hát Afrikában. Hát még hol él?

D a l f i j e r e k: (hallgat.)

T a n i t ó: Te úkör, nem tudod? Ide hallgassatok alle, mert nagyot mandak: az — állatkerben.

T a n i t ó: Madjarázok még a számtanból is, mely minálunk a fő. Nü Náthán, the legukosabb vadj. Mit tennél, ha három almát találál fátok alatt, melyet megtarthatasz, de Száli hugoddal meg kell osztanod.

N á t h á n j e r e k: Egyet megtartanéék és egyet Szálinak adnám, a kisebbet és rosszabbat.

T a n i t ó: Nem jul van! Neked ugy kell osztzkodnod, hodj mindedikötök edjenlően kapjon az almából. Nü, felelj.

N á t h á n j e r e k: (Csöndes butaságban nézve tanítójára.)

T a n i t ó: Wie, te szomár, még ezt sem tudod. Nü hát keresel edj dorongot és leversz magadnak még edj a fáról.

„AZ ELZSIDÓSODOTT MAGYARORSZÁG.”

A korszerű antisemitizmusnak vezérférfia és faklyavivője Istóczy Győző által elvállalt, s Titus Aemilius aláírással ellátott czikk miatt junius 30-án d. e. 9-től d. u. 1/4-ig volt az esküdtszéki tárgyalás zsufolt terében a „Fortunában”. Hiába igyekezett F e k e t e Ödön kir. alügyész a zsidók helyzetét fehérre festeni, hiába igyekezett plagizált érveivel és idézeteivel hatást hajhászni a filosemita köznével, a befolyásolatlan és igaz érzelmű esküdtszék 10 szavazattal 2 ellen felmenté.

Az igazalmas tárgyalás fénycsillagait Istóczy Győzőt és Vadnay Andort lelkes demonstrációkban részesíték. Hogy is lehetett volna másképp, hiszen mil-

liók érzelmeit tolmácsolta a bevádolt, s dicsően felmentett czikk, annak szerzője, s annak felelőségét elvállaló Istóczy.

Éljenek az antisemiták!

Mélyen tisztelt olvasóinkhoz!

Lapunk összes t. előfizetőinek külön megküldöttük ez évi július hó 1-től megjelenendő „Néplap”-ot. Hézagot fog ez pótolni népies irodalmunkban, s tekintve a világirodalomban hallatlan olcsó árt, bizton hisszük, hogy hazafiás törekvéseinkben t. olvasóink teljes erejükből támogatni fogják, s így elfogjuk érni azon nemes czélokot, melyeket kitűztünk magunk elé, s melyről mai számunkban olvasható „Előfizetési felhívás” is szól. A nagy, czifra szavaknak nem vagyunk barátai. Szerényen jelentünk meg, de reméljük, hogy felismerve olvasóink a magyar nép jólétének és boldogságának előmozdítására törekvő elveinket, úgy maguk mint ismerőseik körében hathatósan terjesztendik a társadalmi, közgazdasági és a nép összes érdekeit felölelő képes napi közlönyt, a „Néplap”-ot s ezzel el leendő hazafiás czél, melyet zászlónkra kitűztünk, s e nemes czélt t. olvasóink is támogatni fogják, s ezzel csak honfiai kötelességüket teljesítik. Mi megadtuk a jelszót, kitűztük a nép szellemi és anyagi gyarapodásáért, üdvéért harczolva a lobogót, hisszük, hogy nemcsak t. olvasóinkat fogjuk alatta viszontlátni, hanem közéjük fognak sorakozni barátai és ösmerősei. Ismerik már olvasóink eddig nehéz és küzdelmes munkánkat, melyek még jobban erősítenek; most már csak mély belátásukba és méltánylásukba ajánljuk lelkes irányú lapunkat.

L. S. (Ifj. Bolond Istók.) Jön. Kérjük máskor is szives közreműködését, s személyes látogatását. — **Dura Máté.** Talán akadna onnan is néhány adag bors a zsidók orra alá? — **„Kecskemét”.** Magánlevelet írtunk. Választ kértünk. Üdvözlét! — **K—sz G—a.** Megkellene suhintani ígérete szerint a korbácsot. — **Fütykös.** (O. B.) A multikoriaknak folytatását kérjük. Jól suhint a fütykössel, megvakarják a jordánok fájó helyét. — **„Garabonciás”** (Győr.) Jó volna, ha nehéz harczunkban pár szellemes czikkal közreműködne, s főleg az odaváló zsidóságról rántaná le a gazdaságot takaró leplet. Csereviszonyt kérjük. — **Apostol Dezső.** Hát te nem tudsz semmi korbácsolni való dolgot írni Vörösmartról. Ott van a zsidó lódoctor H.—Sz—n, meg a környékben is szét tekinthetnél s adatot szolgáltatnál ebben az eszlári, sajtóperes, kánikulás, uborka saisonban. Lesd el a környék vicces embereinek adomát, (de ne a lőcsei kalendáriumból meritetteket) s írj. Most iszonyu sok a dolgom. — **Ruzsovits József.** K o p á c s. Várom, mint zsidók a goj vérel megtraktálandó Messiást, én is az ígért adomákat, s jóízű dolgokat. — **J. V. Jónni** fog. Kérjük teljes nevét és lakczimét veőlünk tudatni. **Z. M.** Ne nyikorgassa a lantot. Jobb lesz inkább, ha, mint nótiarius — a nép közt iparkodik eszménekké propagandát csinálni. — **Több kézirat s levélről jövőre.**

Főmunkatárs: K É N K Ő.